

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 16, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1322](#) 19-09-2025

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1268](#) 12-09-2025

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2396](#) 09-09-2025

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2025:1563](#) 05-06-2025

Rechtbank

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:7544](#) 08-09-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8602](#) 03-09-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10934](#) 29-08-2025

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15321](#) 12-08-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:8886](#) 04-08-2025

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:7918](#) 14-07-2025

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:7585](#) 13-03-2025

RECHTSPRAAK

Relatievermogensrecht. Is tussen samenlevers een gemeenschap ontstaan?

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben zeventien jaar samengewoond en een gemeenschappelijke huishouding gevoerd. Voordat zij gingen samenwonen, heeft de man het perceel waarop de woning staat gekocht en geleverd gekregen. Hij heeft de woning gefinancierd met een op zijn naam gestelde hypothecaire lening. De vrouw heeft het aan de woning grenzende perceel gekocht en geleverd gekregen. Partijen hebben in 2008 een samenlevingscontract gesloten. Daarin staat dat partijen zich verplichten bij te dragen in de kosten van de gemeenschappelijke huishouding. Indien ter financiering van de door partijen gezamenlijk te bewonen woning een geldlening is aangegaan, zal de rente worden gerekend tot de kosten van de gemeenschappelijke huishouding. Zijn bedoelde zaken gemeenschappelijk eigendom, dan wordt ook de aflossing tot de kosten van de gemeenschappelijke huishouding gerekend. Indien partijen gezamenlijk wonen in een woning welke aan een van hen toebehoort, heeft deze geen recht op vergoeding door de andere partij behoudens het hiervoor bepaalde, aldus het contract.

In oktober 2014 hebben partijen een akte partnerschapsvoorwaarden ondertekend met het oog op het sluiten van een geregistreerd partnerschap. In de inleiding van de akte staat dat partijen een beperkte gemeenschap van goederen tot stand wensen te brengen, waartoe het door hen bewoonde woonhuis met bijgelegen grond behoort, alsmede de daaraan verbonden (hypothecaire) schulden. De woning is eigendom van de man en de bijgelegen grond is eigendom van de vrouw. Zij beschouwen deze onroerende zaken als één geheel en voor een optimale waarde onlosmakelijk met elkaar verbonden. In de slotverklaring staat dat partijen ermee bekend zijn dat op grond van deze partnerschapsvoorwaarden tussen hen een beperkte gemeenschap van goederen bestaat. Bij scheiding en overlijden moet deze gemeenschap worden verdeeld. Een afschrift van deze akte wordt ingeschreven in het huwelijksgoederenregister nadat hun geregistreerd partnerschap is gesloten.

In december 2014 hebben partijen met de vader van de vrouw een schenkingsovereenkomst

gesloten. In deze overeenkomst is vermeld dat de vader € 70.000.00 wenst te schenken aan zijn dochter en haar partner, ten behoeve van een verbouwing van het woonhuis van haar en haar partner. De man en de vrouw hebben in verband met hun voorgenomen geregistreerde partnerschap partnerschapsvoorwaarden gemaakt, waarbij zij onder andere zijn overeengekomen, dat tussen de partners een beperkte gemeenschap van goederen bestaat, die onder meer omvat de door de partners gezamenlijk bewoonde woning met bijgelegen grond en de hypothecaire schuld(en) aangegaan voor de verwerving en verbouwing(en) van dat woonhuis met bijgelegen grond; aldus de schenkingsovereenkomst.

Tot het sluiten van het geregistreerd partnerschap is het niet gekomen. De notaris heeft partijen in 2018 erop geattendeerd dat de partnerschapsvoorwaarden daardoor niet in werking zijn getreden. Na beëindiging van de relatie is de man in de woning blijven wonen. De vrouw woont elders.

Beoordeling rechtbank

De vrouw meent dat met betrekking tot de woning, het perceel en de hypothecaire schuld een beperkte gemeenschap van goederen bestaat. Zij heeft primair gevorderd dat de rechtbank de verdeling van deze beperkte gemeenschap gelast, aldus dat de woning en het perceel aan haar worden toebedeeld onder betaling aan de man van € 310.000 uit hoofde van overbedeling. Subsidiair heeft zij gevorderd te bepalen dat de woning en het perceel door partijen worden verkocht met verdeling van de opbrengst. Meest subsidiair heeft zij gevorderd de man te veroordelen om haar investeringen in de woning en het bedrag van de schenking terug te betalen. De rechtbank heeft het primair en subsidiair gevorderde afgewezen en het meest subsidiaire deels toegewezen. Daarbij heeft de rechtbank de man veroordeeld om € 35.000 aan de vrouw te betalen uit hoofde van de investering die zij naar aanleiding van de schenkingsovereenkomst in de woning heeft gedaan. De vrouw komt met drie grieven in hoger beroep. Verder heeft zij bij eisvermeerdering subsidiair een verklaring voor recht gevorderd dat er een economische gemeenschap c.q. (mede-)eigendom bestaat waartoe de woning, grond en hypothecaire schuld behoren.

Grief 1

Ontstaan beperkte wettelijke gemeenschap van goederen dan wel eenvoudige gemeenschap?

De vrouw klaagt over het oordeel dat tussen partijen geen beperkte gemeenschap van goederen of eenvoudige gemeenschap bestaat. Zij stelt dat partijen altijd de bedoeling hebben gehad om een beperkte gemeenschap te creëren. Deze gemeenschap is ook (stilzwijgend) tot stand gekomen en in stand gehouden en partijen hebben op dit punt de samenlevingsovereenkomst stilzwijgend gewijzigd. Zij hebben zich er altijd naar gedragen dat

de woning en het perceel gezamenlijk juridisch en economisch eigendom is. Ook via natrekking van de woning aan het perceel is er mede-eigendom van de woning ontstaan. Ten slotte is de man op grond van de redelijkheid en billijkheid gehouden om mee te werken aan gezamenlijke verkoop.

Het hof is van oordeel dat er tussen partijen geen beperkte wettelijke gemeenschap van goederen is ontstaan noch een eenvoudige gemeenschap. De vrouw heeft niet gegriefd tegen de vaststelling van de rechtbank dat zij zelf heeft afgezien van het geregistreerd partnerschap en de daaraan verbonden toepasselijkheid van de partnerschapsvoorwaarden. Daarmee is tussen partijen altijd een samenlevingsrelatie blijven bestaan. De vermogensrechtelijke verhouding tussen partijen gedurende hun samenwoningsrelatie werd bepaald door de regels van het algemeen vermogensrecht en hun samenlevingscontract. Het algemeen vermogensrecht noch het samenlevingscontract biedt een grondslag voor het ontstaan van een beperkte wettelijke gemeenschap van goederen. Uit de partnerschapsvoorwaarden blijkt enkel hun voornemen om een beperkte gemeenschap van goederen tot stand te brengen in de situatie dat zij een geregistreerd partnerschap met elkaar aangaan. Omdat partijen geen geregistreerd partnerschap zijn aangegaan, zijn de partnerschapsvoorwaarden niet in werking getreden, hetgeen volgt uit artikel 1:117 lid 2 BW in samenhang met artikel 1:80b BW. Uit deze bepalingen volgt dat de partnerschapsvoorwaarden pas beginnen te werken vanaf het tijdstip van het aangaan van geregistreerd partnerschap. Deze bepaling is van dwingend recht en er kan niet van worden afgeweken. Mede ter bescherming van derden in het rechtsverkeer kan een beperkte wettelijke gemeenschap van goederen niet stilzwijgend ontstaan. Evenmin kan uit het door de vader nakomen van de schenkingsovereenkomst, zonder dat partijen het geregistreerd partnerschap waren aangegaan, worden afgeleid dat er een beperkte gemeenschap van goederen is ontstaan. Ook dit stuit reeds af op de dwingendrechtelijke bepaling van artikel 1:117 lid 2 BW.

De akte partnerschapsvoorwaarden heeft (dus) geen wijziging gebracht in de vermogensrechtelijke verhouding tussen partijen en kan ook niet naar analogie worden toegepast. Op die verhouding bleven derhalve de regels van het algemeen vermogensrecht en het samenlevingscontract van toepassing. De man was en bleef daarmee enig juridisch eigenaar van de woning en de vrouw was en bleef enig juridisch eigenaar van het perceel. Hieruit volgt dat tussen partijen evenmin een eenvoudige gemeenschap op grond van artikel 3:166 BW is ontstaan. Een eenvoudige gemeenschap is slechts aanwezig wanneer een of meer goederen toebehoren aan twee of meer deelgenoten gezamenlijk. Daarvoor is nodig dat een of meer deelgenoten een of meer goederen gezamenlijk hebben verkregen. Een dergelijke (goederenrechtelijke) verkrijging heeft in dit geval niet plaatsgevonden. Reeds daarmee kan ook uit het nakomen van de schenkingsovereenkomst door de vader niet het ontstaan van een

eenvoudige gemeenschap worden afgeleid. Deze schenking heeft immers niet tot een gemeenschappelijke verkrijging van de woning en het perceel geleid, en heeft dus geen wijziging gebracht in de eigendom van de woning en het perceel. Ten slotte volgt het hof de vrouw niet in haar stelling dat zij door natrekking mede-eigenaar van de woning is geworden. De woning staat volledig op de grond van de man. De uitbouw van de woning staat volgens partijen grotendeels op de grond van de man en voor 10 centimeter op het perceel van de vrouw. De uitbouw van de woning is een bestanddeel van de woning. De man is daarmee eigenaar van de woning, inclusief de uitbouw (art. 5:20 lid 1 sub e BW).

Economisch mede-eigendom vrouw?

Het hof begrijpt de subsidiaire vordering van de vrouw aldus dat, indien het hof haar niet volgt in haar primaire stellingen, de vrouw, ondanks dat zij geen juridisch rechthebbende is, aanspraak maakt op de helft van de economische waarde van de woning en het perceel na aftrek van de hypothecaire schuld. Ter onderbouwing wijst de vrouw erop dat zij gedurende de samenwoningsrelatie altijd heeft meebetaald aan en geïnvesteerd in de woning en dat partijen zich altijd hebben gedragen alsof de woning en de grond gemeenschappelijk eigendom waren.

Het BW kent de term 'economisch (mede-)eigendom' niet. Economisch eigendom is in de privaatrechtelijke literatuur een verzamelterm voor verschillende rechtsverschijnselen waarbij de economische waarde van een goed (mede) toekomt aan een ander dan de juridisch rechthebbende. Van economische (mede-)eigendom is sprake indien een gebruiksrecht wordt verkregen van een zaak die juridisch aan een ander toebehoort, maar waarvan de verbintenisrechtelijke betrekkingen uit een overeenkomst meebrengen dat alle voor- en nadelen, waaronder de risico's ten aanzien van de waarde (in positieve en negatieve zin) ten volle (mede) door de verkrijger worden gedragen. De vrouw heeft onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd waaruit een stilzwijgende afspraak of wijziging van het samenlevingscontract blijkt waarmee economisch mede-eigendom is ontstaan. Dergelijke omstandigheden volgen niet uit de partnerschapsvoorwaarden. Deze zijn immers niet in werking getreden, en partijen zijn daar door de notaris ook op gewezen. De vrouw mocht er dan ook niet gerechtvaardigd op vertrouwen dat hetgeen in deze voorwaarden was opgenomen toch (stilzwijgend) de vermogensrechtelijke verhoudingen tussen partijen zou gaan beheersen. Daarnaast is het enkele feit dat partijen samen voor de woning hebben gezorgd en de kosten daarvan hebben betaald een logisch gevolg van de gemeenschappelijke huishouding. De vrouw was op basis van het samenlevingscontract ook gehouden tot een bijdrage in de kosten van de gemeenschappelijke huishouding. Daaronder viel ook de rente voor een geldlening aangaan ten behoeve van een gezamenlijk te bewonen woning. Het betalen van die kosten is dus volledig in overeenstemming met de afspraken in het

samenlevingscontract en duiden niet op het bestaan van economische (mede-)eigendom van de vrouw. Ook het gezamenlijk gebruik van de woning en de tuin duidt daar niet op; dit is immers inherent aan het feit dat partijen daar samenwoonden, waarvoor zij afspraken in het samenlevingscontract hadden gemaakt. Dat de man na het uiteengaan alleen gebruik is blijven maken van het perceel van de vrouw, maakt dit ook niet anders. Ook uit de schenking en de verwijzing die in de schenkingsakte naar de partnerschapsvoorwaarden staat, kan niet worden afgeleid dat partijen (stilzwijgend) met elkaar zijn overeengekomen of er over en weer gerechtvaardigd op mochten vertrouwen dat de woning en de grond economisch gemeenschappelijk eigendom waren (geworden). Partijen hebben de schenking aanvaard terwijl zij het geregistreerd partnerschap nog niet waren aangegaan. Op het moment dat zij de schenking aanvaardden, waren de partnerschapsvoorwaarden nog niet in werking getreden en mochten zij er dus ook niet van uitgaan dat de afspraken uit de partnerschapsvoorwaarden hun vermogensrechtelijke verhoudingen beheersten. Voorts geldt dat ook als partijen er een tijdlang ten onrechte van uit zouden zijn gegaan dat de woning wel gezamenlijk (juridisch) eigendom was, daarmee nog niet vaststaat dat een economisch mede-eigendom ter zake de woning is ontstaan. Ten slotte kan op grond van al het voorgaande het ontstaan van een economische gemeenschap ook niet op grond van de redelijkheid en billijkheid worden aangenomen.

Uit het voorgaande volgt dat de woning eigendom van de man is gebleven en niet in enige gemeenschap is gevallen. Evenmin is met betrekking tot de woning sprake van economisch (mede-)eigendom van de vrouw op grond waarvan aan haar een deel van de waarde van de woning toekomt. Daaruit volgt dat geen gemeenschap bestaat die voor verdeling in aanmerking komt. Grief 1 slaagt niet en haar primaire en subsidiaire vorderingen wijst het hof af.

Grief 2

Investerings door de vrouw in de woning van de man

De vrouw klaagt erover dat de rechtbank heeft miskend dat zij voor € 16.000 heeft geïnvesteerd in de woning. Dat zij investeringen heeft gedaan, blijkt volgens haar uit de partnerschapsvoorwaarden.

De vrouw heeft naar het oordeel van het hof onvoldoende onderbouwd dat zij voor het gestelde bedrag heeft geïnvesteerd in de woning van de man. In de akte partnerschapsvoorwaarden verklaren partijen weliswaar dat de vrouw 'investerings voor verbouwingen en verbeteringen en dergelijke [heeft] gedaan in de woning en bestaat het voornemen nog verdere investeringen daarvoor te doen' maar de akte vermeldt verder geen

bedrag, zodat aan de hand van de akte niet kan worden vastgesteld om welk bedrag het gaat. De vrouw heeft diverse facturen en verklaringen in het geding gebracht. Zij heeft niet aangetoond dat zij de factuur voor de aankoop van gordijnen zelf heeft betaald. Daarbij komt dat de kosten voor de aanschaf van gordijnen moeten worden beschouwd als kosten van de huishouding en niet als investering in de woning. De factuur voor dakrenovatie staat op naam van de man en ook hier heeft de vrouw niet aangetoond dat zij deze factuur uit eigen middelen heeft voldaan. Daarbij komt dat niet in geschil is dat de schenking is besteed aan dakrenovatie. Deze factuur betreft dus niet een bedrag dat buiten die schenking om uit het vermogen van de vrouw in de woning is geïnvesteerd. Ook een verklaring van een makelaar ziet op de dakrenovatie die ook volgens de vrouw uit de schenking is gefinancierd. Voorts heeft de verklaring van de vader betrekking op kosten die hij – en niet de vrouw – heeft gemaakt voor het plaatsen van een kastenwand en werkzaamheden aan het perceel. Wat betreft de kastenwand heeft een bouwbedrijf in een brief aan partijen bevestigd dat de werkzaamheden zijn verricht in opdracht en voor rekening van de vader. Het hof stelt ook ter zake deze kosten vast dat de vrouw niet heeft aangetoond dat zij deze uit eigen middelen heeft voldaan. Grief 2 slaagt daarom niet en de afwijzing door de rechtbank van de vordering op dit punt blijft in stand.

Grief 3

Vergoedingsrecht vrouw op man wegens schenking vader van vrouw?

De vrouw klaagt erover dat de rechtbank heeft geoordeeld dat de man aan haar € 35.000 moet vergoeden met betrekking tot de schenking van € 70.000. Zij stelt dat de volledige schenking besteed is aan de woning van de man en namens de vrouw is gedaan. Zij heeft daarom een vergoedingsrecht voor het volledige bedrag. De bedoeling van de schenking was niet om de man te verrijken en te bevoordelen. De investering van € 70.000 in de woning heeft geleid tot vermeerdering van de waarde daarvan. Hoewel de beleggingsleer niet van toepassing is, moet de man de vrouw vanwege die waardevermeerdering € 175.000 betalen.

Zoals reeds overwogen, is de man enig eigenaar van de woning. Uit de schenkingsakte blijkt dat de vader € 70.000 heeft geschonken aan beide partijen. Zij hebben het geschonken bedrag gebruikt om een nieuw dak op de woning te plaatsen. De vraag is of de vrouw recht heeft op vergoeding van het volledige bedrag en of zij recht heeft op een vergoeding vanwege waardevermeerdering. De schenkingsakte maakt melding van de door partijen gemaakte partnerschapsvoorwaarden. Er wordt verklaard dat partijen in verband met hun voorgenomen partnerschap in de partnerschapsvoorwaarden zijn overeengekomen dat tussen hen een beperkte gemeenschap van goederen bestaat die onder meer de woning omvat. Uit de schenkingsakte kan niet worden begrepen dat de vader afziet van het doen van de schenking

in de situatie dat er geen beperkte gemeenschap van goederen mocht ontstaan. Ten tijde van het opstellen van de schenkingsakte en de uitvoering ervan wist de vader, zo volgt uit de schenkingsakte, dat partijen nog altijd geen geregistreerd partnerschap hadden gesloten. Ondanks dat de woning nog niet gemeenschappelijk was geworden, heeft de vader uitvoering gegeven aan de schenkingsovereenkomst en € 70.000 geschonken aan én zijn dochter én de man. Uit hoofde van de schenkingsovereenkomst heeft de man aanspraak op de helft van het geschonken bedrag. Daarmee is geen sprake van ongerechtvaardigde verrijking van de man: de schenkingsovereenkomst vormt immers de rechtvaardiging.

Op de vermogensrechtelijke verhouding tussen partijen is, zoals reeds overwogen, het algemeen vermogensrecht van toepassing. De vraag of de vrouw vanwege de door haar gestelde waardeverandering van de woning aanspraak heeft op een hoger bedrag dan € 35.000 moet daarom worden beantwoord aan de hand van het algemene verbintenissenrecht. In dat kader stelt het hof vast dat partijen de vermogensrechtelijke aspecten van hun samenlevingsrelatie hebben geregeld in het samenlevingscontract. Uit dit contract kan geen vergoedingsrecht voor de vrouw worden afgeleid. Partijen zijn evenmin overeengekomen dat bij investeringen in een goed van de ander aanspraak kan worden gemaakt op een vergoeding evenredig met de waardeverandering van dat goed. Door de vrouw zijn verder geen bijzondere omstandigheden gesteld die moeten leiden tot het oordeel dat de rechtsgevolgen die uit het samenlevingscontract voortvloeien naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar zijn. Er is al met al dus geen grond om bij vaststelling van de aanspraak van de vrouw rekening te houden met de waardevermeerdering van de woning. Zij heeft recht op een nominale vergoeding ter hoogte van de helft van het geschonken bedrag, namelijk € 35.000.

Bewijsaanbod

Het hof zal het bewijsaanbod van de vrouw passeren omdat dit onvoldoende specifiek is. In hoger beroep mag van een partij die bewijs aanbiedt worden verwacht dat zij niet alleen voldoende concreet aangeeft wie een verklaring zouden kunnen afleggen, maar ook op welke stellingen het bewijsaanbod precies betrekking heeft. Dat heeft de vrouw in hoger beroep nagelaten.

Conclusie

Het hof bekrachtigt het vonnis waarvan beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 09-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2396

Zaaknummer: 200.337.811/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wet verevening pensioenrechten bij scheiding. Gedaagde heeft zijn verweer dat hij nog geen pensioen krijgt, niet onderbouwd. Er is geen juridische grondslag voor de veroordeling van gedaagde tot het machtigen van het pensioenfonds om de eiseres haar deel van het pensioen te betalen.

Feiten en omstandigheden

Op 12 augustus 2025 is de zaak tijdens een zitting met eiseres en haar gemachtigde besproken. Gedaagde, die in persoon procedeert, is niet verschenen, zoals hij al had aangekondigd. Partijen zijn het erover eens dat eiseres recht heeft op de helft van het pensioen dat gedaagde tijdens hun huwelijk heeft opgebouwd bij KPN.

Volgens eiseres moet gedaagde haar dat pensioen vanaf 1 februari 2025 betalen, omdat gedaagde in die maand 68 jaar is geworden. Gedaagde heeft eerder aangegeven dat hij nog vijf jaar wil blijven werken. In zijn mail van 12 augustus 2025 heeft hij daaraan toegevoegd dat hij nog geen pensioen ontvangt en dat hij dit volgens het pensioenreglement uiterlijk op zijn 72e mag laten ingaan.

Tijdens de zitting heeft eiseres dit betwist. Zij stelt dat een medewerker van KPN heeft verklaard dat het pensioen al is ingegaan, omdat het niet meer uitgesteld kon worden. Dit volgt ook uit de brief van de Stichting Pensioenfonds KPN aan eiseres die bij de dagvaarding zit.

In eerdere mails aan eiseres heeft gedaagde ook steeds geschreven dat het pensioen 1 februari 2025 ingaat.

Eiseres wil dat de kantonrechter gedaagde veroordeelt om de Stichting Pensioenfonds KPN te machtigen het pensioen waar zij recht op heeft aan haar uit te keren. Het bedrag dat zij per maand eist met een verwijzing naar een berekening van de Stichting Pensioenfonds KPN, wordt niet door gedaagde betwist. Eiseres vraagt ook om veroordeling van gedaagde tot betaling van een hoger bedrag ingeval een indexering wordt toegepast. Zij eist ook een

proceskostenvergoeding en uitvoerbaarheid per voorraad van het vonnis.

Beoordeling en motivering

Volgens de kantonrechter heeft eiseres haar standpunt over de ingangsdatum van het pensioen op 1 februari 2025 voldoende onderbouwd. Gedaagde heeft zijn verweer niet onderbouwd. De kantonrechter oordeelt daarom dat gedaagde sinds 1 februari 2025 pensioen krijgt en eiseres dus vanaf die datum ook recht heeft op het pensioen (art. 2 lid 3 Wet verevening pensioenrechten bij scheiding).

De gedaagde hoeft – anders dan eiseres wil – geen machtiging te geven aan KPN om het pensioen waar zij recht op heeft aan haar uit te keren. Eiseres heeft hiervoor geen juridische basis gesteld. De kantonrechter ziet die ook zelf niet en wijst deze eis wijst daarom af. De overige eisen wijst de kantonrechter toe.

Conclusie

De kantonrechter veroordeelt gedaagde om vanaf 1 februari 2025 (x euro) per maand te betalen aan eiseres, en om het maandelijks bedrag te verhogen met de indexering die het Pensioenfonds KPN toepast.

Verder veroordeelt de kantonrechter gedaagde in de proceskosten (begroot op x euro), verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad en wijst de geëiste machtiging af.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10934

Zaaknummer: 11658407 CV EXPL 25-9851

Rechters: M. Fiege

Advocaten: C.W.F. Jansen

Wetsartikelen: 2 WVPS en 3 lid 2 WVPS

RECHTSPRAAK

Gerechtelijke vaststelling van ouderschap van man op verzoek van meerderjarig kind op grond van andere aangedragen feiten dan DNA-gegevens.

Feiten en omstandigheden

De man van wie de vaststelling van het ouderschap verzocht wordt, is niet in de procedure verschenen, hoewel hij er wel van op de hoogte was. Hij heeft de Franse nationaliteit. Verzoekster is in 1986 geboren. De moeder van de vrouw was toen ongehuwd en is de enige juridische ouder van de vrouw.

De moeder van verzoekster verklaart schriftelijk dat zij en de man vanaf mei 1985 gedurende enkele maanden een affectieve relatie hebben gehad toen de man in Nederland woonde. Die is geëindigd toen de moeder aan de man vertelde dat ze overtijd was. Vervolgens is er meermaals contact geweest via een – door de man aangewezen – tussenpersoon. Van drie brieven van de man aan de moeder zijn er twee bewaard gebleven. Bij de laatste afspraak tussen de moeder en de man eind 1985 heeft de man toegezegd de studiekosten voor verzoekster te willen betalen. De moeder heeft nog een geboortekaartje gestuurd aan de tussenpersoon maar daarna is er geen contact meer geweest. De moeder verklaart tijdens de mondelinge behandeling opnieuw dat zij er 100% zeker van is dat de man de biologische vader is van verzoekster.

Verzoekster heeft de man opgezocht in 2005. Hij gaf haar zijn e-mailadres en telefoonnummer. Tien jaar later hebben verzoekster en de man weer contact gehad. Daarna is er meerdere keren contact geweest, via de mail, WhatsApp en persoonlijk. Sinds verzoekster aangaf door de man te willen worden erkend (eind 2024), is het contact minimaal geweest.

Verzoekster heeft altijd de wens gehad dat het vaderschap van de man vastgelegd wordt. Sinds verzoekster zelf moeder is, is het verlangen ontstaan formeel erkend te worden. Het ontbreken hiervan voelt voor haar als een ontkenning van haar bestaansrecht.

Beoordeling en motivering

Omdat verzoekster haar gewone verblijfplaats in Nederland heeft, acht de rechtbank zich bevoegd en wordt Nederlands recht toegepast. De vrouw wordt ontvankelijk verklaard in haar verzoek om de gerechtelijke vaststelling van het ouderschap. Er is immers geen termijn aan een dergelijk verzoek verbonden.

Op het kind dat de gerechtelijke vaststelling van het ouderschap verzoekt rust de stelplicht en de bewijslast. De wet schrijft niet voor dat uitsluitend DNA-onderzoek enig en genoeg bewijs van verwekkerschap kan opleveren. Ook op grond van andere aangedragen feiten kan de rechtbank tot het oordeel komen dat in dit geval de man de verwekker en vader van verzoekster is.

Verzoekster heeft naar het oordeel van de rechtbank voldoende gesteld en onderbouwd om aan te nemen dat de man haar verwekker is. Een en ander blijkt uit de door verzoekster aangedragen feiten in de stukken en op de mondelinge behandeling, de verklaring van de moeder, uit de diverse e-mailberichten tussen verzoekster en de man, alsmede uit foto's (selfies) van hen samen.

Uit die berichten blijkt bovendien dat de man afhoudend is met betrekking tot het contact, maar dat ook niet uit de weg gaat en niet heeft betwist dat hij de verwekker van verzoekster is. Integendeel hij schrijft over een ouder- kindrelatie, die wat hem betreft niet formeel behoeft te worden bekrachtigd.

De rechtbank komt dan ook op grond van de andere aangedragen feiten tot het oordeel dat in dit geval de man de verwekker en vader van verzoekster is en zal het verzoek van daarom toewijzen.

Conclusie

De rechtbank stelt het vaderschap van de man ten aanzien van verzoekster vast en geeft aan dat de registers van de burgerlijke stand gewijzigd moeten worden door aan de desbetreffende geboorteakte latere vermeldingen wordt toegevoegd overeenkomstig artikel 1:20 lid 1 BW.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 08-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:7544

Zaaknummer: C/05/445685 / FA RK 24-4298

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoeken van de man (verwekker) om vervangende toestemming erkenning, gezag en omgang. Risico op eengerelateerd geweld omdat de kinderen zouden toebehoren aan de familie van de man, waardoor een risico bestaat dat zij van de moeder worden afgenomen. Oudste kind wil de man niet zien en is bang voor hem. De moeder en de twee minderjarige kinderen hebben in speciale opvanghuizen verbleven. De man toont geen inzicht in het effect van zijn handelen. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad), het Landelijk Expertise Centrum Eer Gerelateerd Geweld (LEC EEG) en de bijzondere curator hebben negatief geadviseerd. Het belang van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de kinderen en het belang van de kinderen om in rust op te groeien worden onevenredig geschaad als het verzoek van de man om vervangende toestemming wordt toegewezen. Niet in het belang van de kinderen dat er contact is met de man. Nu de man niet de juridische vader wordt van de kinderen is hij niet bevoegd tot het gezag over hen.

Verdere behandeling en beoordeling

In deze procedure heeft de rechtbank al diverse beschikkingen gegeven.

Erkenning

De rechtbank is van oordeel dat de verzoeken van de man moeten worden afgewezen. Zij zal uitleggen hoe zij tot deze beslissing is gekomen.

De man zit thans tijdelijk in een penitentiare inrichting in Nederland. Aldus heeft hij geen vaste woon- of verblijfplaats in Nederland of daarbuiten. Hij heeft een Nederlandse asielstatus voor onbepaalde tijd. Dat betekent dat artikel 10:17 BW van toepassing is. Daaruit volgt dat de persoonlijke staat van de man wordt beheerst door het recht van zijn woonplaats,

of, indien hij geen woonplaats heeft, door het recht van zijn verblijfplaats. Nu de man in Nederland verblijft is Nederlands recht van toepassing op zijn bevoegdheid om de kinderen te erkennen.

Uit artikel 1:204 BW volgt dat een persoon die het kind wil erkennen, daarvoor schriftelijke toestemming van de moeder nodig heeft als het kind jonger is dan 16 jaar. Als het kind tussen de 12 en 16 jaar is, moet bovendien het kind ook schriftelijk toestemming geven voor de erkenning. Indien de moeder en/of het kind geen toestemming geven kan de toestemming door de rechtbank worden vervangen, tenzij dit de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met het kind schaadt of een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling van het kind in het gedrang komt. Een voorwaarde is dat de man de verwekker is van het kind.

Gelet op de leeftijd van het oudste kind begrijpt de rechtbank het verzoek aldus dat de man verzoekt om ook de toestemming van het oudste kind tot erkenning te vervangen, nu hij 12 jaar is.

Bij beide ouders bestaat geen enkele twijfel over het verwekkerschap van de man ten aanzien van de kinderen. De rechtbank ziet geen aanleiding om daar anders over te oordelen, zodat aan de voorwaarde dat de man de verwekker moet zijn, is voldaan.

De moeder en het oudste kind hebben toestemming tot erkenning door de man geweigerd.

Er is sprake geweest van een zeer complexe gezinssituatie waardoor de moeder zich gedwongen heeft gevoeld om, zwanger van het jongste kind, samen met het oudste kind te vluchten voor de man. Aan de man was kort daarvoor een huisverbod opgelegd en hij zat gedetineerd. De moeder heeft samen met de kinderen in speciale opvanghuizen verbleven. Zij verblijven ook nu nog steeds op een geheim adres. De man heeft erkend dat hij geen goede partner is geweest en zichzelf niet altijd in de hand had. Uit de justitiële documentatie over de man blijkt dat hij zich sinds 2020 niet heeft gehouden aan zijn meldplicht bij de reclassering en het zich verplicht laten behandelen door een deskundige of een zorginstelling, voortkomend uit een veroordeling voor bedreiging, verzet en geweld tegen de politie. Hij zegt daar nu spijt van te hebben en erkent dat hij fout zat. De man was naar Irak gegaan, naar eigen zeggen om te werken aan zijn persoonlijke problematiek, onder andere door het bezoeken van een psycholoog en het slikken van medicatie tegen agressie. Hij heeft deze stelling op geen enkele wijze met verifieerbare stukken onderbouwd, nog anderszins aannemelijk gemaakt. Het had op zijn weg gelegen om hiervan stukken te overleggen. De rechtbank zal dan ook aan de stelling van de man voorbijgaan en moet ervan uitgaan dat bij de man nog steeds sprake is van persoonlijke problematiek. De man is thans gedetineerd wegens een geweldsincident

jegens de buurman, waarvoor hij is veroordeeld tot een taakstraf, die is omgezet in detentie. Hij heeft onvoldoende inzicht getoond in het effect van zijn handelen in het verleden op het leven van de moeder en de kinderen. Hij heeft gesteld dat hij een zeer goede band heeft met het oudste kind. Dit staat in contrast tot wat het oudste kind over de man heeft verteld aan de raad. De man zegt geen herinnering te hebben aan het door de raad benoemde telefoongesprek tussen de man en het oudste kind waarbij het oudste kind zich onder druk gezet heeft gevoeld door de man om de verblijfplaats van de moeder en de kinderen prijs te geven en het oudste kind aangeeft dat de man ging schreeuwen en schelden. De man gaat ook voorbij aan de mededeling van het oudste kind dat hij bang is voor de man en hem niet in zijn leven wil.

Voorts is er sprake van een risico op eerderrelateerd geweld. In de procedures in het kader van de ondertoezichtstelling is door het LEC EEG een veiligheidsonderzoek gedaan waaruit is gebleken dat er sprake is van een zeer onveilige situatie met betrekking tot eerwraak. De moeder woont met de kinderen op een geheim adres en er is geen mogelijkheid voor haar om veilig in contact te staan met de man. De angst die dit bij haar teweegbrengt zal een negatieve impact hebben op de kinderen. Uit de beschikkingen inzake de ondertoezichtstelling blijkt dat het risico op eerderrelateerde veiligheidsrisico's blijft bestaan. De stelling van de man dat in zijn familie geen eerwraak voorkomt kan niet slagen, nog los van het feit dat hij deze stelling op geen enkele wijze met stukken heeft onderbouwd. Met wat hij stelt kan niet voorbij worden gegaan aan wat de raad, mede op advies van het LEC EEG, en beide bijzondere curatoren daarover hebben aangegeven. Het belang van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de kinderen en het belang van de kinderen om in rust op te groeien, worden onevenredig geschaad als het verzoek van de man om hem vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de kinderen wordt toegewezen. Hoewel de rechtbank zich realiseert dat de kinderen er belang bij kunnen hebben en er recht op hebben om in een familierechtelijke betrekking te komen staan tot hun vader, weegt in dit geval het belang van de kinderen bij een ongestoorde verhouding met hun moeder en opgroeien in rust en veiligheid zwaarder. De belangen van de kinderen gaan dan ook voor op de belangen van de man. De man zal dan ook geen vervangende toestemming verkrijgen om de kinderen te erkennen.

Gezag en omgang

Deze verzoeken, ziende op de ouderlijke verantwoordelijkheid, zijn ingediend voor 23 april 2024 en vallen als zodanig binnen het materiële toepassingsgebied van Verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid (Brussel II-bis). Ingevolge artikel 8 lid 1 Brussel II-bis zijn ter zake van

de ouderlijke verantwoordelijkheid bevoegd de gerechten van de lidstaat op het grondgebied waarvan het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip dat de zaak bij het gerecht aanhangig wordt gemaakt, behoudens het bepaalde in de artikelen 9, 10 en 12 Brussel II-bis. Van een van de uitzonderingen in artikel 8 lid 2 Brussel II-bis is hier geen sprake. Nu de kinderen hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben, is de Nederlandse rechter bevoegd om van de verzoeken kennis te nemen.

Ingevolge artikel 17 Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 is Nederlands recht van toepassing op het verzoek.

Gezag

Nu de man geen toestemming zal krijgen om de kinderen te erkennen en daarmee geen juridisch ouder van hen wordt, is hij ook niet bevoegd tot het gezag en zal hij niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn verzoek om hem mede te belasten met het gezag over de kinderen.

Omgang

Op grond van artikel 1:377a BW heeft het kind recht op omgang met degene die in een nauwe persoonlijke betrekking tot hem staat. De rechter kan op verzoek van degene die in een nauwe persoonlijke betrekking staat tot het kind een regeling inzake de uitoefening van het omgangsrecht vaststellen dan wel ontzeggen. De rechter ontzegt het recht op omgang slechts, indien, onder meer, omgang ernstig nadeel zou opleveren voor de geestelijke of lichamelijke ontwikkeling van het kind, of het kind dat 12 jaar of ouder is van ernstige bezwaren tegen omgang met zijn ouder of met degene met wie hij in een nauwe persoonlijke betrekking staat heeft doen blijken, of omgang anderszins in strijd is met zwaarwegende belangen van het kind.

Er is tussen de man en het oudste kind sprake van een nauwe persoonlijke betrekking, *family life*, nu zij in gezinsverband met elkaar hebben geleefd. Ten aanzien van het jongste kind staat vast dat de man hem nog nooit heeft gezien en ook nooit met hem in contact is geweest. De man heeft gesteld dat dit niet mogelijk is geweest omdat de moeder tijdens de zwangerschap is vertrokken. Voor zover hij hiermee heeft bedoeld aan te geven dat er sprake is van *intended family life*, is de rechtbank van oordeel dat daar in dit geval inderdaad sprake van is. Bij *intended family life* gaat het erom dat de ouder van begin af aan contact of omgang met het kind heeft gewild, maar dat dit door omstandigheden niet is gerealiseerd. Het is duidelijk dat door het vertrek van de moeder tijdens de zwangerschap van het jongste kind, wat daar ook de reden van is geweest, de man geen *family life* met dit kind heeft kunnen realiseren, maar wel de intentie had om met hem en de moeder en het oudste kind een gezin te (blijven) vormen. De man is dan ook ontvankelijk in zijn verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling.

De rechtbank stelt voorop dat omgang tussen ouder en kind in beginsel in het belang van het kind wordt geacht. In dit geval echter is zij van oordeel dat omgang tussen de man en de kinderen ernstig nadeel kan of zal opleveren voor hun geestelijke of lichamelijke ontwikkeling. Het oudste kind heeft duidelijk kenbaar gemaakt de man niet te willen zien en dat hij bang voor hem is. De moeder woont met de kinderen op een geheim adres. De man heeft eerder getracht bij een contactmoment met het oudste kind om de verblijfplaats van de moeder en de kinderen te achterhalen. Het beeld dat de man schetst van zijn verstandhouding met het oudste kind komt niet overeen met de beleving die het oudste kind heeft van zijn vader. Zoals bij de erkenning is overwogen is het van belang dat de verhouding tussen de moeder en de kinderen ongestoord blijft. Dat geldt in dit geval ook ten aanzien van de omgang. Bij de moeder ontbreken draagkracht en mogelijkheden om omgang emotioneel te ondersteunen en te faciliteren. Zij staat er alleen voor met de kinderen. Er is sprake van een verleden met huiselijk geweld en er bestaat een risico op eerdergerelateerd geweld. De man heeft daarbij niet aannemelijk gemaakt dat hij heeft gewerkt aan zijn persoonlijke problematiek en heeft daarin geen inzicht gegeven. Omgang is in strijd met de zwaarwegende belangen van de kinderen. De rechtbank zal dan ook het verzoek van de man afwijzen.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de man om hem vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de kinderen af, verklaart hem niet-ontvankelijk in het verzoek om hem mede te belasten met het gezag over de kinderen en wijst het verzoek van de man tot het vaststellen van een omgangsregeling met de kinderen af.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 04-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:8886

Zaaknummer: C/15/346196 / FA RK 23-5568

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Ouderlijk gezag. Artikel 1:253a BW. Verzoek tot wijziging opvangregeling in ouderschapsplan. Hof bepaalt onder meer dat kind niet zal worden opgevangen in de Scientologykerk of door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk. Klachten moeder over onder meer uitleg van afspraak over opvangregeling en niet betrekken van persoonlijke omstandigheden bij opvangregeling.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn gescheiden. Zij hebben gezamenlijk het gezag over de minderjarige, die bij de moeder woont. Over opvang van de minderjarige staat in het ouderschapsplan dat wanneer de minderjarige opgevangen moet worden de andere ouder wordt gevraagd om dit te doen. Mocht deze ouder niet beschikbaar zijn dan zal een derde worden benaderd. De andere ouder wordt daarvan op de hoogte gesteld. De vader is verhuisd. De moeder heeft de rechtbank verzocht te bepalen dat de afspraak over de opvang wordt geschrapt of vervallen wordt verklaard, dan wel dat zij en de vader geen toestemming van elkaar nodig hebben voor het inschakelen van vervangende opvang en dat de andere ouder niet de eerste keus hoeft te zijn. Zij heeft daaraan ten grondslag gelegd dat de vader op basis van deze afspraak eist dat zij de minderjarige altijd bij hem brengt voor vervangende opvang, ook als zij maar eventjes opvang nodig heeft. Dit is niet haalbaar en onnodig belastend voor alle betrokkenen. Daarnaast is deze afspraak vanwege de afstand tussen de woonplaats van de moeder en Friesland niet meer haalbaar. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen. Daartoe heeft zij overwogen dat de ouders ter zitting met elkaar hebben afgesproken dat de passage over de opvang uit het ouderschapsplan wordt gehaald. Daarbij zijn zij overeengekomen dat de moeder de minderjarige niet zal onderbrengen bij leden van de Scientologykerk of hem daar mee naartoe zal nemen, indien zij geen opvang heeft. In hoger beroep heeft de moeder haar verzoek herhaald en aanvullend verzocht te bepalen dat ook familieleden die lid zijn van de Scientologykerk de minderjarige mogen opvangen. Het hof heeft beslist dat – in aanvulling op de door partijen bij de rechtbank gemaakte afspraak – de minderjarige niet door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk zal worden opgevangen. Het heeft daartoe als volgt overwogen:

‘5.4 (...) Beide partijen hebben blijkens de processtukken en het gestelde ter zitting bij de rechtbank geen bezwaar tegen de afspraak dat [de minderjarige] niet zal worden opgevangen binnen de Scientology kerk of door leden daarvan. (...) Nu partijen dus zijn overeengekomen die passage in het ouderschapsplan over de opvang van [de minderjarige] te schrappen, en daartegen door geen van partijen een grief is gericht, gaat het hof er vanuit dat deze passage niet meer geldt. De moeder heeft daarom geen belang bij haar verzoek in hoger beroep dat op het voorgaande betrekking heeft, zodat dit verzoek wordt afgewezen.

5.5 Partijen verschillen (...) echter wel van mening over de vraag of de opvang van [de minderjarige] ook kan worden verzorgd door familieleden die tevens lid zijn van de Scientology kerk. (...)

5.7 Volgens vaste rechtspraak strekt het hoger beroep mede ertoe de appellerende partij de gelegenheid te bieden tot het verbeteren en aanvullen van hetgeen zij bij de procesvoering in eerste aanleg heeft gedaan of nagelaten. De wenselijkheid van opvang door familieleden die tevens lid zijn van de Scientology kerk is tijdens de zitting bij de rechtbank niet aan de orde geweest. Uit het debat ter zitting in hoger beroep is evenwel gebleken dat juist deze vraag partijen verdeeld houdt. Het hof acht dit aanvullende verzoek niet in strijd met de eisen van een goede procesorde, nu dit voor beide partijen al langer een duidelijk twistpunt was en beide partijen ter zitting in hoger beroep hun standpunt hierover uitgebreid naar voren hebben gebracht. Het is in het belang van [de minderjarige] en ook van partijen dat hierover duidelijkheid komt. (...)

5.8 Het hof is van oordeel dat het belang van de moeder en van [de minderjarige] om contact te hebben met familieleden van de moeder prevaleert boven het bezwaar van de vader tegen de Scientology kerk. Het bezoeken van deze familieleden van de moeder met [de minderjarige] valt onder dat contact. Echter gaat het belang van de moeder en van [de minderjarige] niet zover dat dit tevens inhoudt dat [de minderjarige] door familieleden zou moeten worden opgevangen als de moeder afwezig is. De vader heeft gemotiveerd betoogd dat de Scientology kerk grote – door hem ongewenste – invloed zou uitoefenen op [de minderjarige]. Dat, zoals de vader stelt, deze invloed sterk is en het niet gemakkelijk is zich daaraan te onttrekken, is door de moeder onvoldoende betwist. Dat de vader deze invloed wil beperken acht het hof niet onredelijk en in het belang van [de minderjarige]. Dit is ook in lijn met hetgeen partijen in het ouderschapsplan onder “geloofsovertuiging” zijn overeengekomen. Hieruit volgt dat het hof, in aanvulling op de door partijen gemaakte afspraak dat [de minderjarige] niet zal worden opgevangen binnen de Scientology kerk of door leden daarvan, zal bepalen dat [de minderjarige] ook niet zal worden opgevangen door familieleden die lid zijn van de Scientology kerk.’

De moeder heeft tegen de beschikking van het hof beroep in cassatie ingesteld.

Beoordeling van het middel

Onderdeel A.12 klaagt onder meer dat onbegrijpelijk is het oordeel van het hof (in r.o. 5.4) dat beide partijen blijkens de processtukken en het gestelde ter zitting bij de rechtbank geen bezwaar hebben tegen de afspraak dat de minderjarige niet zal worden opgevangen binnen de Scientologykerk of door leden daarvan. Het onderdeel voert aan dat de moeder in hoger beroep bezwaren heeft aangevoerd tegen de weergave van de afspraak door de rechtbank. Zij heeft juist niet beoogd akkoord te gaan met een afspraak die inhoudt dat zij de minderjarige niet mag onderbrengen bij leden van de Scientologykerk. Het hof had de stellingname van de moeder in zijn oordeel moeten betrekken. Daaraan doet volgens onderdeel A.13 niet af dat in het proces-verbaal van de zitting in eerste aanleg een mededeling van de advocaat van de moeder is opgenomen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij akkoord is gegaan met de afspraak dat de minderjarige niet zal worden opgevangen door leden van de Scientologykerk.

Deze klachten zijn terecht voorgesteld. Het hof heeft in zijn oordeel dat geen van beide partijen bezwaar heeft tegen de afspraak dat de minderjarige niet zal worden opgevangen binnen de Scientologykerk of door leden daarvan, immers niet kenbaar de in hoger beroep door de moeder aangevoerde bezwaren tegen de weergave van de afspraak door de rechtbank betrokken. De verwijzing naar 'de processtukken en het gestelde ter zitting bij de rechtbank' volstaat daarvoor niet.

Onderdeel B.28 klaagt dat onjuist of onbegrijpelijk is het oordeel van het hof (in r.o. 5.8) dat het belang van de moeder en van de minderjarige niet zover gaat dat dit tevens inhoudt dat hij door familieleden zou moeten worden opgevangen als de moeder afwezig is. Het hof heeft namelijk bij de vraag welke opvangregeling in het belang is van de minderjarige, niet althans onvoldoende de essentiële stellingname van de moeder over haar persoonlijke omstandigheden betrokken, die neerkomt op het volgende. De moeder is zelfstandig ondernemer en neemt het grootste deel van de zorg voor de minderjarige op zich, zeker sinds de verhuizing van de vader. De vader draagt financieel niets bij. Dit betekent dat de moeder belang heeft bij betrouwbare, flexibele en kosteloze opvang en haar familieleden voorzien daarin. Dit is ook in het belang van de minderjarige, die een goede band heeft met de familieleden van de moeder. Een groot deel van de familie van de moeder is ook lid van de Scientologykerk. Die laatste omstandigheid leidt er volgens het onderdeel toe dat de uitspraak van het hof de mogelijkheid om opvang in familiale kring te zoeken, sterk wordt beperkt. Dit klemmt temeer omdat de moeder niet meer op de vader kan terugvallen sinds zijn verhuizing.

Uit de omstandigheid dat in artikel 1:253a BW is bepaald dat de rechtbank een zodanige

beslissing neemt als haar in het belang van het kind wenselijk voorkomt, mag niet worden afgeleid dat het belang van het kind bij geschillen over gezamenlijke gezagsuitoefening altijd zwaarder weegt dan andere belangen. De rechter zal bij zijn beslissing over dergelijke geschillen alle omstandigheden van het geval in acht moeten nemen, wat in voorkomend geval ook ertoe kan leiden dat andere belangen zwaarder wegen dan het belang van het kind, hoezeer ook dat belang een overweging van de eerste orde moet zijn bij de te verrichten afweging van belangen.

De klacht slaagt. Het hof moet bij zijn beslissing over geschillen over gezamenlijke gezagsuitoefening als bedoeld in artikel 1:253a lid 1 BW alle omstandigheden van het geval in acht nemen. Het hof heeft dit hetzij miskend, hetzij zijn beslissing onvoldoende gemotiveerd. Het hof heeft immers niet kenbaar de hiervoor genoemde persoonlijke omstandigheden van de moeder in zijn afweging betrokken, waaronder de door haar bedoelde praktische bezwaren als de minderjarige niet mag worden opgevangen door familieleden die lid zijn van de Scientologykerk.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof en verwijst het geding naar een ander hof ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 19-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1322

Zaaknummer: 24/04327

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek om ontslag van de bewindvoerder dan wel opheffing van het bewind.

Feiten en omstandigheden

De goederen van rechthebbende zijn onder bewind gesteld vanwege verkwisting dan wel het hebben van problematische schulden. Er is een nieuwe bewindvoerder benoemd na ontslag van de bewindvoerder die bij aanvang van het bewind benoemd was. Rechthebbende heeft de rechtbank verzocht ook deze bewindvoerder te ontslaan en om het bewind op te heffen. De kantonrechter heeft dat verzoek afgewezen en de rechthebbende is tegen die beslissing in hoger beroep gegaan waarin de verzoeken gehandhaafd worden.

Beoordeling

Volgens het hof is er aan de grond voor opheffing van het bewind niet voldaan. Volgens artikel 1:449 lid 1 BW kan het bewind opgeheven worden als de noodzaak daartoe niet meer bestaat of als de voortzetting van het bewind niet zinvol is gebleken. De rechthebbende heeft onvoldoende onderbouw dat zij weer in staat is om haar financiën zelf te beheren. Er zijn namelijk nieuwe schulden ontstaan en er worden aankopen gedaan via betaling achteraf. Daar komt bij dat de rechthebbende eigenhandig schulden probeert op te lossen zonder daarover te communiceren met de bewindvoerder. Een afbouwtraject, waarvan de uitkomst moet worden afgewacht, is nodig voordat het bewind kan worden opgeheven.

Het hof oordeelt ook dat er geen gewichtige redenen aanwezig zijn voor ontslag van de bewindvoerder in de zin van artikel 1:448 BW. Dat de communicatie tussen de rechthebbende en de bewindvoerder niet optimaal is, is geen reden voor ontslag. De bewindvoerder zelf ziet geen belemmeringen in het uitvoeren van het bewind. Daar komt bij dat gelet op het aanstaande afbouwtraject het niet in het belang van rechthebbende is om nu te wisselen van bewindvoerder.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beslissing van de rechtbank Oost-Brabant.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 05-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2025:1563

Zaaknummer: 200.348.914_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming voor een verhuizing naar Duitsland in kort geding afgewezen. Slechts in uitzonderlijke gevallen kan in kort geding een beslissing volgen over vervangende toestemming tot verhuizing. Van een dergelijk uitzonderlijk geval is in dit geval geen sprake volgens de voorzieningenrechter.

Feiten en omstandigheden

Uit het huwelijk van de moeder en de vader zijn drie kinderen geboren en de ouders hebben gezamenlijk gezag. Momenteel loopt bij de rechtbank hun echtscheidingsprocedure. In de procedure over de voorlopige voorzieningen is bepaald dat de moeder de volledige zorg draagt over de kinderen en dat de vader de kinderen alleen ziet onder leiding en regie van professionals. De moeder wil met de kinderen naar Duitsland verhuizen. Om dat te realiseren heeft zij een kort geding aangespannen en zij vraagt de voorzieningenrechter om vervangende toestemming voor een verhuizing naar Duitsland. Zij vraagt ook toestemming om de kinderen in Duitsland in te schrijven op een school en de kinderen daar in te schrijven bij een kinderpsycholoog. Vanwege de onveiligheid die de moeder dagelijks voelt (vanuit vader), vindt de moeder dat zij een spoedeisend belang heeft bij de vordering. De vader voert verweer en stelt dat de moeder niet-ontvankelijk is in haar vorderingen. Hij stelt dat er geen spoedeisend belang is en dit soort verzoeken in een bodemprocedure moeten worden beoordeeld.

Beoordeling

Volgens de voorzieningenrechter lenen de vorderingen zich niet voor een procedure in kort geding. Gelet op het definitieve en ingrijpende karakter van het verlenen van vervangende toestemming tot verhuizing, dient hier in kort geding voorzichtig mee om te worden gegaan. Slechts in uitzonderlijke gevallen kan het belang van de kinderen en/of die van de verzorgende ouder rechtvaardigen dat er in kort geding een beslissing volgt over vervangende toestemming tot verhuizing. Die uitzonderlijke situatie heeft de vrouw hier niet aannemelijk gemaakt, omdat haar situatie niet lijkt op de situaties uit de aangehaalde jurisprudentie. Sinds behandeling van de voorlopige voorzieningen zijn er namelijk geen incidenten met de vader

meer geweest. Daar komt bij dat de verhuizing grote gevolgen kan hebben voor de kinderen en in het bijzonder voor de relatie met hun vader. Daarom is grondig onderzoek nodig naar de belangen van de kinderen en partijen, bijvoorbeeld door in de bodemprocedure de Raad voor de Kinderbescherming te laten adviseren. Dat onderzoek is nu niet mogelijk waardoor onduidelijk blijft welke aspecten allemaal bij de belangenafweging betrokken dienen te worden. Daarom wijst de voorzieningenrechter de vorderingen van de vrouw af.

Conclusie

De voorzieningenrechter wijst al het gevorderde af.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8602

Zaaknummer: C/03/343956 KG ZA 25-278

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Alimentatie. Draagkrachtberekening. In redelijkheid door directeur-grootaandeelhouder te verwerven inkomsten in vorm van salaris en dividend. Moet daarbij worden uitgegaan van hetzelfde inkomen als is gehanteerd bij waardering van aandelen die ten grondslag lag aan afwikkeling huwelijksgoederengemeenschap?

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn in 2018 gescheiden. De man exploiteerde een werkmaatschappij waarvan de aandelen werden gehouden door Beheer. De aandelen in Beheer maakten deel uit van de huwelijksgoederengemeenschap en zijn aan de man toegedeeld tegen betaling van € 161.777,50 aan de vrouw. De rechtbank heeft op verzoek van de vrouw een partneralimentatie vastgesteld. In hoger beroep heeft het hof een deskundige opdracht gegeven te rapporteren over de vraag of bij het bepalen van de draagkracht van de man rekening moet worden gehouden met het bedrag dat hij aan de vrouw heeft betaald voor haar aandelen in Beheer. Daartoe heeft het hof in zijn tussenbeschikking onder meer overwogen:

‘5.23 (...) De rechtbank is (...) uitgegaan van enkel het salaris dat de man zichzelf uitkeert.

5.35 Het hof acht het van belang dat er duidelijkheid komt over de vraag of (...) sprake is van gehele dan wel gedeeltelijke dubbeltelling zoals hiervoor onder 5.24 en 5.25 omschreven. (...)’

In zijn eindbeschikking heeft het hof de partneralimentatie bepaald op een hoger bedrag dan de rechtbank had toegewezen. De man heeft tegen de eindbeschikking van het hof beroep in cassatie ingesteld.

Beoordeling van het middel

De onderdelen van het middel bestrijden vanuit verschillende gezichtspunten de wijze waarop het hof rekening heeft gehouden met de levering in 2018 van de aandelen van de vrouw in Beheer aan de man tegen betaling door de man aan de vrouw van € 161.777,50.

Bij het bepalen van de draagkracht van de alimentatieplichtige moet niet alleen acht worden

geslagen op de inkomsten die hij zich feitelijk verwerft, maar ook op de inkomsten die hij zich in redelijkheid kan verwerven. Als een directeur-groootaandeelhouder de alimentatieplichtige is, gaat het bij de in aanmerking te nemen inkomsten niet alleen om zijn uit de vennootschap genoten salaris, maar kan ook de in de vennootschap behaalde winst een rol spelen bij de draagkrachtberekening.

Voor zover het middel klaagt dat zich een – niet toelaatbare – dubbeltelling voordoet als de toekomstige winsten van de onderneming zowel worden afgerekend in het kader van de waardering en verdeling van de aandelen als worden gebruikt bij de vaststelling van de partneralimentatie, faalt het. De man heeft, door toedeling van alle aandelen aan hem, de aan die aandelen toe te rekenen toekomstige winstcapaciteit verworven. De omstandigheid dat het door hem aan de vrouw betaalde bedrag in het kader van de toedeling is bepaald aan de hand van de contante waarde van de toekomstige kasstromen die aan de helft van de aandelen kan worden toegerekend, is geen reden om bij vaststelling van de draagkracht van de man de winstcapaciteit die aan de helft van de aandelen kan worden toegerekend buiten beschouwing te laten. Het oordeel van het hof in r.o. 2.9 dat voor de bepaling van de draagkracht van de man zijn volledige inkomsten van belang zijn en dat de inkomsten die kunnen worden toegerekend aan het aandelenpakket dat voorheen aan de vrouw toebehoorde, niet buiten beschouwing moeten blijven, geeft dan ook geen blijk van een onjuiste rechtsopvatting. Voor zover het middel berust op de opvatting dat na toedeling en levering van aandelen in het kader van de afwikkeling van de huwelijksgoederengemeenschap tegen een vergoeding op basis van een waardering van de aandelen volgens de *discounted cash flow*-methode, bij een daaropvolgende vaststelling van de draagkracht van de directeur-groootaandeelhouder geen rekening mag worden gehouden met een hogere ondernemersbeloning dan die welke ten grondslag lag aan de waardering, faalt het. In een geval als dit geldt geen rechtsregel die inhoudt dat het bedrag van de inkomsten die de alimentatieplichtige zich in redelijkheid uit de onderneming kan verwerven, gelijk moet zijn aan de ondernemersbeloning die bij de waardering van de toegedeelde aandelen is gehanteerd.

Ter beantwoording van de vraag wat ‘zich in redelijkheid kan verwerven’ in het concrete geval betekent, kan de rechter wel acht slaan op de omstandigheid dat de uitkomst van de waardering van de aandelen mede is bepaald door de ondernemersbeloning die daarbij is gehanteerd en dat door het hanteren van een ander bedrag voor het vaststellen van de draagkracht van de alimentatieplichtige een onevenwichtigheid kan ontstaan tussen de uitgangspunten die ten grondslag liggen aan de waardering van de aandelen enerzijds en het vaststellen van de draagkracht anderzijds. In hoeverre dit gezichtspunt gewicht in de schaal legt, is in de eerste plaats afhankelijk van hetgeen partijen dienaangaande bij de afwikkeling van de huwelijksgoederengemeenschap voor ogen heeft gestaan. Van belang kan verder onder

meer zijn de mate waarin het inkomen dat de alimentatieplichtige zich uit de onderneming kan verwerven, afwijkt van de ondernemersbeloning die is gehanteerd bij de waardering, de gevolgen die hantering van dat inkomen zou hebben gehad indien het zou zijn gehanteerd bij de waardering van de aandelen en het tijdsverloop tussen de waardering en het bepalen van de draagkracht en eventuele wijzigingen in de onderneming die zich gedurende dat tijdsverloop hebben voorgedaan.

Het hof heeft op de volgende manier rekening gehouden met het door de man aan de vrouw betaalde bedrag voor haar aandelen. Het hof heeft overwogen dat van de vrouw, gelet op haar geringe verdien capaciteit, niet kan worden verlangd in te teren op het door haar ontvangen bedrag, maar dat wel moet worden aangenomen dat dit bedrag rendement oplevert, dat in mindering strekt op haar behoefte. Het hof heeft voorts, ter bepaling van de draagkracht van de man, onderzocht of hij, ter financiering van het door hem aan de vrouw betaalde bedrag voor de aandelen, kosten heeft gemaakt en moet maken, welke kosten in mindering strekken op zijn inkomen. Het hof heeft geconstateerd dat de man in zijn draagkrachtberekening geen lasten daarvoor heeft opgenomen en heeft op die grond daarmee ook geen rekening gehouden bij de berekening van de draagkracht. Het middel is uitsluitend gericht tegen de daaropvolgende beslissing dat bij de bepaling van de draagkracht van de man rekening wordt gehouden met een belastbare dividenduitkering van € 50.000 per jaar, naast het salaris van € 82.500 bruto van de man. Aan het middel kan worden toegegeven dat niet geheel duidelijk is wat het hof bedoelt met zijn overwegingen in r.o. 2.9 van de eindbeschikking dat voldoende samenhang bestaat tussen de betaalde afkoopsom en de draagkracht van de man en dat niet van belang is dat tussen partijen óók sprake is geweest van afwikkeling van hun huwelijksgoederengemeenschap waarvan de aandelen deel uitmaakten. De daarop gerichte klachten kunnen echter niet tot cassatie leiden omdat het oordeel van het hof als volgt moet worden begrepen. Het hof heeft in r.o. 2.10 van de eindbeschikking het resultaat na belastingen van Beheer over de jaren 2018 tot en met 2022 tot uitgangspunt genomen. Uit de door het hof in r.o. 2.10 van de eindbeschikking genoemde cijfers blijkt dat het gemiddelde resultaat na belastingen van Beheer over de jaren 2018 tot en met 2022 ruim € 157.000 per jaar bedraagt. De door het hof bij de bepaling van de draagkracht van de man in aanmerking genomen dividenduitkering van € 50.000 per jaar is minder dan een derde van het gemiddeld gerealiseerde resultaat na belastingen. Voorts heeft het hof daarbij rekening gehouden met de 'meerwinst' en de verhuurinkomsten. Kennelijk heeft het hof aldus ook acht geslagen op de omstandigheid dat het gerealiseerde resultaat van de onderneming in de genoemde jaren aanzienlijk beter was dan het geprognoseerde resultaat dat ten grondslag lag aan de waardering van de aandelen, zoals de vrouw heeft gesteld en blijkt uit een vergelijking tussen de door het hof in r.o. 2.10 van de eindbeschikking genoemde cijfers en de in het deskundigenrapport genoemde cijfers die ten grondslag lagen aan de waardering van de

aandelen. Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft het hof geoordeeld dat tegen deze achtergrond het betrekken van een dividenduitkering van € 50.000 per jaar bij het bepalen van de draagkracht van de man redelijk is, ook tegen de achtergrond van de waardering van de aandelen in het kader van de toedeling daarvan aan de man en dat dus in zoverre niet van belang is dat tussen partijen óók sprake is geweest van een afwikkeling van hun huwelijksgoederengemeenschap. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat de klachten falen.

De overige klachten van het middel kunnen evenmin tot cassatie leiden. De Hoge Raad motiveert niet waarom hij tot dit oordeel is gekomen met een beroep op artikel 81 lid 1 RO.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-09-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1268

Zaaknummer: 24/03109

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Eenhoofdig gezag op verzoek van beide ouders. Contact tussen vader en kinderen is jaren geleden plotseling ten einde gekomen, waarbij vader zich heeft neergelegd. Onduidelijk wat de impact hiervan was en is op de kinderen. Eenhoofdig gezag maakt niet dat er geen contact kan zijn.

Feiten en omstandigheden

Uit het huwelijk van ouders zijn twee kinderen geboren, ouders hebben gezamenlijk gezag. Na de scheiding hebben de kinderen hoofdverblijf gekregen bij moeder en gingen om het weekend naar vader. Sinds 2018 is er geen contact tussen vader en kinderen.

Verzoeken

De ouders verzoeken samen de moeder te belasten met het eenhoofdig gezag. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) heeft geen advies gegeven maar wel zorgen uitgesproken over het plotselinge contactverlies. Het is onduidelijk hoe dit was en is voor de kinderen en mogelijk is het beeld ontstaan dat hechtingsfiguren plotseling kunnen verdwijnen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank stelt vast dat er sprake is van een bijzonder verzoek en wijst dit verzoek toe. De rechtbank overweegt dat er al zes en een half jaar geen contact meer is tussen de vader en de kinderen, die deel uitmaken van het gezin van de moeder en de stiefvader. Hoewel de omgang daarvoor wel goed verliep, wilden de kinderen steeds minder graag naar hun vader. Hij is gestopt met het ophalen omdat hij ze niet wilde dwingen en ze een leven zonder stress of zorgen wilde geven. Vervolgens is er geen contact meer geweest. Beide ouders staan ervoor open als de kinderen de vader willen zien. Hoewel de deur voor contactherstel niet dicht is, is het niet waarschijnlijk dat hier op korte termijn verandering in komt. Daardoor acht de rechtbank de vader niet langer in staat om goede gezagsbeslissingen te nemen die in het belang van de kinderen zijn. Hij weet niet hoe het met ze gaat en dus ook niet wat ze nodig hebben. Ook tussen de ouders is al jaren geen enkele vorm van communicatie en beiden

stellen ze dat de onderlinge verstandhouding niet goed is. Ook hier voorziet de rechtbank niet binnen afzienbare tijd verbetering. De rechtbank sluit verder aan bij wat de raad naar voren heeft gebracht. Hoewel de minderjarigen zich goed lijken te ontwikkelen, kunnen de gevolgen van het feit dat zij hun vader plotseling niet meer zagen, zich ook op latere leeftijd nog uiten. De rechtbank gaat ervan uit dat de moeder hier aandacht voor heeft, en voor de kinderen hulpverlening inschakelt als zij dat nodig hebben.

Conclusie

De rechtbank beëindigt het gezamenlijk gezag, dat voortaan wordt uitgeoefend door de moeder alleen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 13-03-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:7585

Zaaknummer: C/05/446013 / FA RK 25-65

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Onzorgvuldig internationaal draagmoederschapstraject. De geboorteakte van het kind wordt niet in Nederland erkend wegens strijd met de openbare orde. Vaststellen geboortegegevens. Ontkenning ouderschap naar Kirgizisch recht. Gerechtelijke vaststelling ouderschap. De in de Nederlandse wet gestelde voorwaarde van het zijn van verwekker terzijde gesteld, omdat voldoende vaststaat dat verzoeker de biologische vader is van de minderjarige en het belang van de minderjarige ermee gediend is dat er een familierechtelijke betrekking tot stand komt met zijn biologische vader. Verzoeker belast met eenhoofdig gezag over de minderjarige. Adoptie.

Feiten en omstandigheden

De verzoekers zijn de Nederlandse wensouders van een kind geboren met behulp van een internationaal draagmoederschapstraject. Het traject is gestart via een kliniek in Noord-Cyprus, die een Kirgizische draagmoeder heeft ingeschakeld. De eiceldonor is anoniem en volgens het DNA-rapport is verzoeker 2 de biologische vader van het kind.

De draagmoeder is in Georgië bevallen en op de Georgische geboorteakte staan de draagmoeder en verzoeker 2 als ouders vermeld. Het kind heeft een Kirgizisch paspoort. De moeder heeft verklaard zich nooit te zullen beroepen op enige rechten jegens het kind, alle ouderlijke bevoegdheden aan verzoeker 2 over te dragen en toestemming te geven dat het kind naar Nederland wordt gebracht. Zij heeft ook schriftelijk verklaard afstand te doen van het recht om door een rechter gehoord te worden en er heeft geen rechterlijke toets met betrekking tot het draagmoederschapstraject plaatsgevonden. Ten tijde van de geboorte was de draagmoeder nog gehuwd met haar echtgenoot, ondanks dat zij volgens de draagmoederschapsovereenkomst ongehuwd of gescheiden dient te zijn naar Kirgizisch recht.

Verzoekschrift

De wensouders verzoeken onder andere om verzoeker 2 met het eenhoofdig gezag te belasten; de adoptie van het kind door verzoeker 1 uit te spreken; en de verzoekers gezamenlijk met het gezag over het kind te belasten nadat de adoptie onherroepelijk is geworden. Daarnaast is aanvullend verzocht om het vaderschap van de (ex-)echtgenoot van de Kirgizische draagmoeder ongegrond te verklaren.

De bijzondere curator van het kind heeft zelfstandig verzocht om het juridisch vaderschap van de (ex-)echtgenoot ongegrond te verklaren en het vaderschap van verzoeker 2 gerechtelijk vast te stellen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank benadrukt de onzorgvuldigheid van het traject. Het is niet gebleken dat de eiceldonor en de draagmoeder juridische of psychologische begeleiding hebben gehad gedurende het traject en er is geen sprake van een rechterlijke toets. Het is onwenselijk dat een dergelijk traject wordt ingezet, zonder enige rechtsbescherming voor de betrokken vrouwen, die een zware medische behandeling hebben ondergaan. Daarbij kan het kind waarschijnlijk nooit diens afstamming in de vrouwelijke lijn achterhalen. De verzoekers zijn weinig kritisch geweest op het proces rondom de totstandkoming van de zwangerschap en hebben daarbij onjuiste aannames gedaan. Gelet op de onzorgvuldigheid van het traject kunnen de in de Georgische geboorteakte van het kind vastgelegde familierechtelijke betrekkingen niet in Nederland worden erkend wegens strijd met de openbare orde.

De rechtbank moet eerst beoordelen tot wie het kind ten tijde van zijn geboorte in familierechtelijke betrekking is komen te staan. Nu de draagmoeder en haar (ex-)echtgenoot beiden de Kirgizische nationaliteit hebben, bepaalt artikel 10:92 BW dat het Kirgizisch recht van toepassing moet zijn. Op basis hiervan is ten tijde van de geboorte het kind in familierechtelijke betrekking komen te staan met de draagmoeder en haar (ex-)echtgenoot. Nu de Georgische geboorteakte niet kan worden ingeschreven in het register van de burgerlijke stand, stelt de rechtbank de geboortegegevens vast op grond van artikel 1:25c BW, en benoemt daarin de draagmoeder en haar (ex-)echtgenoot als juridische ouders.

Met betrekking tot het verzoek tot ontkenning van het vaderschap van de (ex-)echtgenoot bepaald artikel 10:93 jo. 10:92 BW dat het Kirgizische recht van toepassing is. Op grond hiervan kan het juridisch vaderschap betwist worden door onder andere de biologische vader, en enkel als de juridische vader niet de biologische vader is.

Op grond van artikel 1:207 BW kan het ouderschap gerechtelijk worden vastgesteld als de persoon de verwekker van het kind is, of als levensgezel van de moeder heeft ingestemd met de daad die de verwekking van het kind tot gevolg kan hebben gehad. Verzoeker 2 is naar alle

waarschijnlijkheid de biologische vader, maar niet de verwekker. De bijzondere curator heeft verzocht om deze eis terzijde te stellen, omdat voor het EHRM bloedverwantschap geldt als biologisch gegeven en de wijze van verwekking daarbij geen rol speelt. De biologische en sociale werkelijkheid dienen voor te gaan boven de wettelijke presumptie. Nu de verzoekers kort na de geboorte de verzorging voor het kind op zich hebben genomen, is er sprake van *family life*. De rechtbank gaat mee in deze redenering en stelt de voorwaarde van het zijn van verwekker terzijde. Verzoeker 2 is de biologische vader en het is in het belang van het kind om in familierechtelijke betrekking te staan met zijn biologische ouder.

Nu de verzoekers voor het kind zorgen sinds kort na de geboorte en uit de draagmoederovereenkomst volgt dat de draagmoeder niet de intentie heeft om een rol in het leven van het kind te vervullen, acht de rechtbank het in het belang van het kind om verzoeker 2 met eenhoofdig gezag te belasten.

Met betrekking tot het verzoek tot adoptie van het kind door verzoeker 1, adviseert de Raad voor de Kinderbescherming het verzoek toe te wijzen. De verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 1:227 en 1:228 BW. Nadat deze beslissing onherroepelijk is geworden, worden de wensouders gezamenlijk belast met het gezag over het kind.

Conclusie

De rechtbank bepaalt dat de draagmoeder en haar (ex-)echtgenoot vermeld worden op de geboorteakte van het kind; stelt het ouderschap van verzoeker 2 vast, onder voorwaarde dat de beslissing tot ontkenning van het vaderschap van de (ex-)echtgenoot onherroepelijk is geworden; bepaalt dat alleen verzoeker 2 het gezag over het kind heeft; en spreekt de adoptie van het kind door verzoeker 1 uit, onder voorwaarde dat de beslissing tot ontkenning van het vaderschap van de (ex-)echtgenoot onherroepelijk is geworden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15321

Zaaknummer: C/09/664002 / FA RK 24-2345

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toewijzing verzoek herroeping adoptie. Nadat de moeder is hertrouwd, heeft haar echtgenote het kind (en haar zus) geadopteerd. Het huwelijk is daarna door echtscheiding ontbonden. Het kind wil dat de adoptie wordt herroepen.

Feiten en omstandigheden

De verzoekster, het kind, is geboren binnen het huwelijk van de moeder en haar overleden echtgenote. De moeder is later getrouwd met de adoptiemoeder. In 2015 heeft de adoptiemoeder het kind (toen 10 jaar) en haar zus geadopteerd. In 2019 zijn de moeder en de adoptiemoeder gescheiden.

Verzoekschrift

Het kind verzoekt de adoptie-uitspraak van 2015 te herroepen. Ze geeft hierbij aan dat zij destijds niet achter de adoptie stond, maar zij was te jong om hierover haar mening te mogen of kunnen geven. Ze heeft sinds de komst van de adoptiemoeder in haar leven geen hechte band met haar opgebouwd. Ook ervoer ze angst jegens de adoptiemoeder vanwege de manier waarop zij boos werd en met haar omging. De scheiding was dan ook een opluchting voor het kind. Ondanks dat het kind volgens de zorgregeling niet bij haar adoptiemoeder zou hoeven te overnachten, werd ze toch gedwongen om bij haar adoptiemoeder te logeren bij conflicten thuis. Het kind voelde zich echter onveilig bij de adoptiemoeder, wat voor grote conflicten zorgde. Inmiddels is er enige tijd geen contact meer. Volgens het kind is er geen enkel belang meer om de familieband in stand te laten. Zij hoopt met het herroepen van de adoptie-uitspraak rust te krijgen.

De adoptiemoeder heeft aangegeven geen verweer te zullen voeren en zal niet ter zitting verschijnen.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:231 BW kan een adoptie-uitspraak herroepen worden op verzoek van het kind, indien de herroeping kennelijk in het belang is van de geadopteerde en het verzoek

twee tot vijf jaar nadat de geadopteerde meerderjarig is geworden is ingediend.

Het verzoek is binnen de gestelde termijn ingediend. Uit de overlegde stukken en verklaringen is naar het oordeel van de rechtbank voldoende gebleken dat de herroeping kennelijk in het belang van het kind is.

Conclusie

De rechtbank herroept de uitgesproken adoptie van het kind door de adoptiemoeder.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 14-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:7918

Zaaknummer: C/15/359352 / FA RK 24-5973

Wetsartikelen: